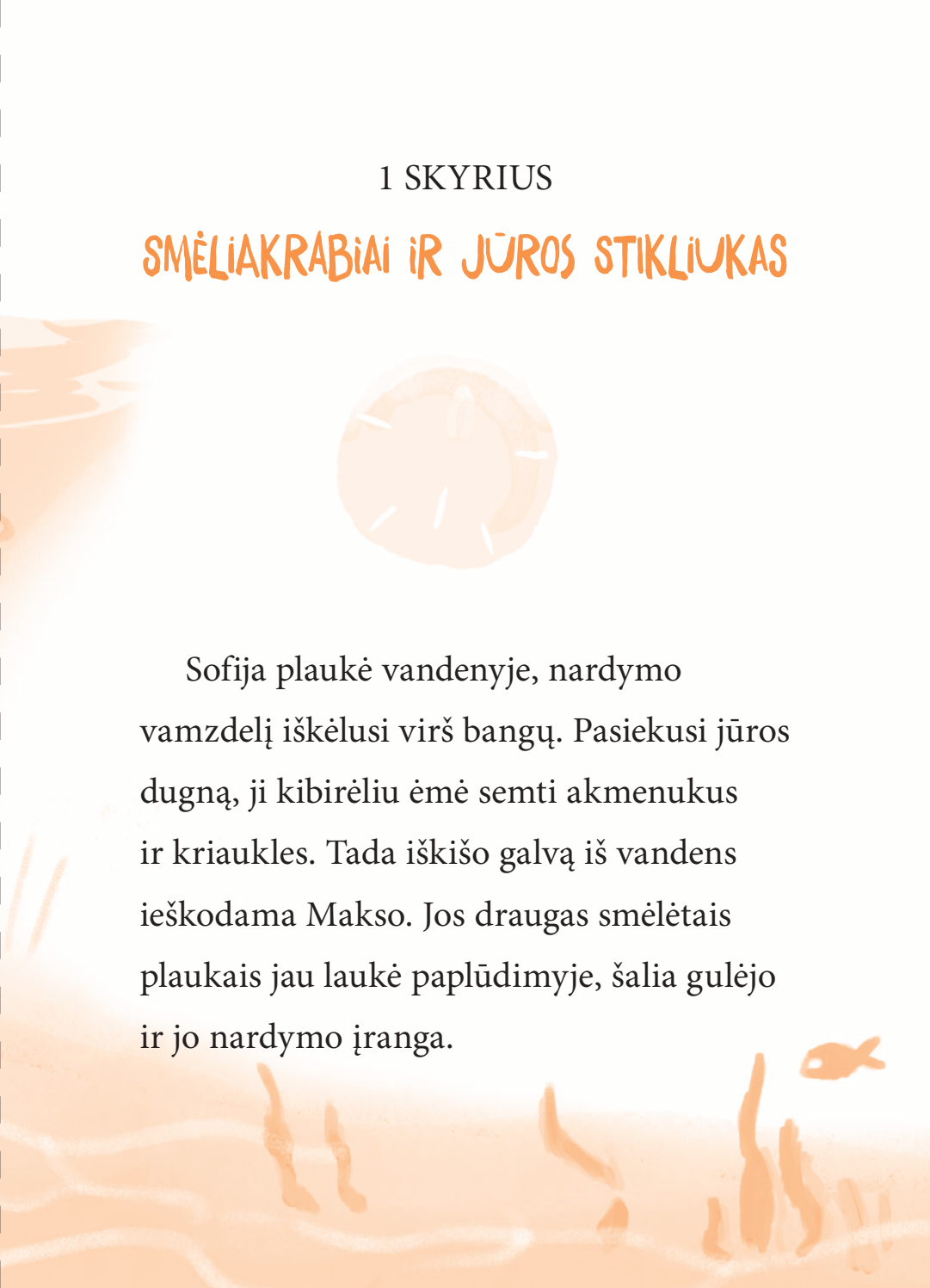

1 SKYRIUS

SMĖLIAKRABIAI IR JŪROS STIKLIUKAS

Sofija plaukė vandenyje, nardymo vamzdelį iškėlusi virš bangų. Pasiekusi jūros dugną, ji kibireliu ėmė semti akmenukus ir kriaukles. Tada iškišo galvą iš vandens ieškodama Makso. Jos draugas smėlėtais plaukais jau laukė paplūdimyje, šalia gulėjo ir jo nardymo įranga.

– Eikš, pažiūrėk, ką radau! – sušuko Maksas.

Sofija iš bangų išnėrė taip greitai, kad vos neužkliuvo už savo plaukmenų.

Maksas rankoje laikė du skaidrius, tviskančius akmenėlius.

– Viena akis mėlyna, kita – žalia, – džiaugėsi jis. – Argi ne gražu? – Berniukas sumirksėjo.

Sofija žaismingai kumštelėjo jam per petį.

– Tai jūros stikliukas! Ei, įdomu, ar ir man pavyko tokį rasti.

Ji išvertė savo kibirėlį ieškodama spalvotų stiklo

gabalėlių, kuriuos per ilgą laiką nugludino
banguojanti jūra.

– Smėlio doleris, – parodė Maksas. –

Dabar tu turtinga!

Sofija iškėlė aukštyn apskritą baltą
daiktą su ant viršaus atsispaudusia
žvaigžde.

– Paimčiau šį vietoj tikro dolerio, – tarė
mergaitė, įsivaizduodama kadaise gyvenusį
mažytį jūrų gyvūną.

Ji ruošėsi siekti pilkos kriauklės,
bet staiga suakmenėjo. Mat toji kriauklė
pradėjo judėti.

Maksas paėmė ją.

– Smėliakrabis! Labas, mažuti.

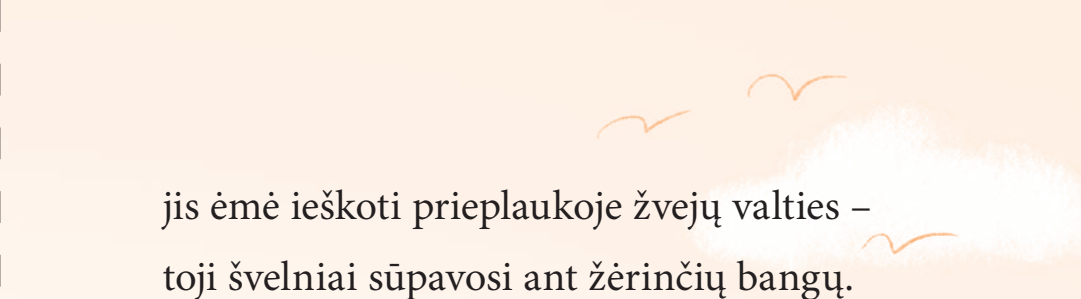
Krabo kojos kuteno jam delną. Kai Maksas padėjo jį ant smėlio, padarėlis pakrutino savo „V“ formos čiuptuvus ir įsirausė gilyn.

– Koks mielas! – džiaugėsi Sofija, braukdama ant akių užkritusius plaukus. – Esu skaičiusi apie smėliakrabių.

– Ir aš... Na, senelis man apie juos pasakojo.

Maksas gyveno Žvaigždėtojoje įlankoje su seneliu, buvusiu žveju. Prisidengęs akis

jis ėmė ieškoti prieplaukoje žvejų valtys –
toji švelniai sūpavosi ant žėrinčių bangų.
Šioje valtyje berniukas praleido beveik tiek
pat laiko, kiek sausumoje, o senelis išmokė jį
visko, ką pats žinojo apie jūrų gyvius.

Sofija taip pat daug išmanė apie įvairius
gyvūnus. Jos mama dirbo veterinare,
o vasarą su tėvais ji svečiuodavosi
Žvaigždėtojoje įlankoje.

Kaip tik tada Maksas pastebėjo
oranžinės spalvos plastiko gabalėlį, kyšantį
iš Sofijos kriauklių krūvos. Jis jau tiesė

ranką į šiukšlę, bet atsiduso. Iš „Ilankos žuvies kepsninės“ logotipo jam šypsojosi nupiešta mėlyna žuvis.

– Atliekos, – tarė Sofija suraukdama kaktą.

Maksas linktelėjo.

– Plastiką iš greitojo maisto restorano.

Vandenyne pernelyg daug šiukšlių.

Sofija stryktelėjo ant kojų.

– Atiduokime perdirbti! – Ji čiupo šiukšlę ir nukrypavo link artimiausios šiukšliadėžės, net nestabelėjo nusimauti plaukmenų.

Sofijai sugrįžus Maksas parodė į žvilgantį baltą trikampį jos kriauklių krūvelėje.

– Tau pavyko rasti jūros stikliuką.

– Jis atrodo kaip ledo gabalėlis! –
stebėjosi mergaitė. Bet vos tik iškėlė
stikliuką, staiga žemyn nėrė kiras ir
pastvėrė jį iš pirštų. – Ei! – sušuko Sofija.

Užuot nuskrیدęs su laimikiu, kiras
nutūpė netoliese ir išmetė stikliuką į smėlį.
Tada pakreipęs baltą galvą įsispoksojo į jį
tamsiomis, paslaptینگomis akimis.

– Tai mūsų kiras, – sušnibždėjo
Maksas, o per kūną jam perbėgo malonūs
šiuropuliukai.

Kiras pasirodydavo, kai ateidavo laikas
dar vienam nuotykiui su „Vėjo raiteliu“ –
stebuklingu burlaiviu, kurį jie rado paslėptą
mangrovių miške šalia paplūdimio.

Sofija stryktelėjo.

– Eime į laivą! –

paragino ji.

– Luktelėk, – nusijuokė Maksas. – Gal pirmiau atsikratytum anties kojų?

Sofija žvilgtelėjo žemyn.

– Oi. Cha cha!

Ji nusispyrė plaukmenis ir greitai apsirengė. Tada leidosi paskui kirą paplūdimiu link lentomis iškloto tako, vedančio į mangrovių mišką.

Įžengus į vėsą, drėgną mišką, kelią užklojo šešėliai. Sofija veržėsi per susipynusius lapus ir šakas, kol pasiekė proskyną, – ten jūdviejų laukė „Vėjo raitelis“.

Senasis burlaivis, skalaujamas pakrantės bangų, kiurksojo kaip į krantą išmestas banginis. Nugairintos lentos buvo papilkėjusios, o suplyšusi burė švelniai plazdėjo, tarsi sveikintų Sofiją.

Pasivijęs ją Maksas laimingai atsiduso. „Vėjo raitelis“ atrodė kaip sudužęs senas burlaivis, bet Maksas žinojo kai ką daugiau. Jiedu su Sofija šiuo stebuklingu laivu ne kartą plaukė į tolimas vietas. „Vėjo raitelis“ visada sugrąžindavo juos čia pat, į mangrovių mišką, neištirpdavo nė minutė – tarsi jie išvis nebūtų keliavę. Bet, ak, kokių kvapą gniaužiančių nuotykių abu jau patyrė!

– Kryk! – sukliko kiras, atsitūpęs ant sulūžusių denio turėklų.

Maksas nusijuokė.

– Gerai jau, – nusileido jis. – Tuoju ateiname!

Sofija greitai užlipo kopėčiomis ir atsidūrė ant denio priešais paukštį. Ji sekė kirą, kol šis nutūpė ant šturvalo – seno medinio vairo.

Kai Maksas pavijo Sofiją ir uždėjo ranką ant vairo, pakilo vėjas. Lapai ėmė sukuriuoti, o šakos – traškėti. Virš galvos išsiskleidė apiplyšusios „Vėjo raitelio“ burės.

– Įdomu, kur šįkart keliausime, – tarė Maksas.

– Ar manai, kad susidursime su gyvūnais, kuriems prireiks mūsų pagalbos? – paklausė Sofija, o jai pilve iš jaudulio tarsi suplazdėjo drugeliai.

„Vėjo raitelis“ visada nunešdavo juos ten, kur jų labiausiai reikėdavo.

– Kryk!

Laivui pradėjus plaukti kiras stryktelėjo nuo šturvalo, ir abu vaikai leidosi tolyn. Kai medinis vairas girgždėdamas ėmė lėtai sukstis, Maksas nusišypsojo.

– Tau nereikės ilgai laukti, kad sužinotum. Laikykis!